

"TVV privada seria campe qui puga"

Vicent Melo és el president del comitè d'empresa de RTVV. Avui, quan Canal 9 viu la pitjor crisi econòmica i de programació de la seua història, els treballadors senten més que mai sobre els seus tossos l'alè ambiental de la privatització.

La mastodòntica carcassa de la televisió pública fa aigües i és, especialment ara, un magma molt confús. Per a molts, sense sentit. Des que el PP es va fer càrrec de RTVV —ara fa vuit mesos— l'organisme té un dèficit que volta els 3.000 milions de pessetes, l'exercici del 95 es va tancar amb un dèficit de 1.800 milions (una part menor de les pèrdues corresponia a la gestió socialista) i només en el primer quadrimestre del 96 ja es va computar un forat de 1.400 milions. Bona part del naufragi és degut als fracassos dels programes ideats pels equips directius de Canal 9, al descontrol estructural i a la multiplicació de càrrecs amb sous milionaris que regna a la casa. L'última reorganització estel·lar és la feta pel nou director general de RTVV, José Vicente Villaescusa, que va ser obligat en el passat a dimetir del càrrec de cap d'informatius a les poques hores d'ocupar aquest lloc en el primer "repartiment del pollastre" —el poder— entre PP i UV. Villaescusa ha nomenat sots-director de Canal 9 el fins ara cap d'informatius Vicent Andreu, home de confiança del director, Jesús Sánchez Carrascosa, amb un sou brut d'aproximadament 9 milions pessetes anuals, i a més a més ha substituït quatre caps d'àrea. Vicent Melo, administratiu i cap del comitè d'empresa de RTVV pel sindicat Confederació General del Treball (CGT, hereu de la CNT), és un observador privilegiat del *maellstrom* que sacseja el mitjà de comunicació més important del País Valencià. En aquesta entrevista, parla d'allò que veu.

—Quina és la situació de TVV?

—Econòmicament un caos, com tothom sap. Hi ha un motiu clar que explica l'actual situació d'endeutament. En l'anterior gestió —la primera del PP, amb Juan José Bayona com a director general de RTVV

i Vicent Tamarit com a director de Canal 9— es va generalitzar la contractació de programes compartits amb una productora determinada, on aquesta ven la idea i a més a més imposa part de l'operatiu (tècnics, sobretot). El gros dels elements els aporta la televisió (estudis, mitjans tècnics, presentador, etc.) i això converteix aquesta fórmula en un fet lesiu, perquè aug-

menta molt les despeses. Habitualment, les idees que venen les productores són cares i dolentes, la majoria són còpiades de programes estrangers (per exemple els grans fracassos anomenats *Tele-xut* de Paco Nadal i *Fem un pacte* de Joan Monleon). Molt poques vegades han obtingut l'audiència esperada. En general, l'etapa de Bayona i Tamarit va ser trista, perquè es conformaren uns equips de polítics i buròcrates de partit dominats per gent que poc sabia del mitjà; cadascú tirava per un costat i tothom anava d'il·luminat, aportant solucions màgiques per millorar la programació que l'enfonsaven més i més.

—Avui es relativitza el poder que Bayona i Tamarit posseïen.

—En tingueren, no ho dubtes. La dimissió de Tamarit va ser una disfressa per a un acomiadament perquè va malencertar del tot. Però se'n va anar venent a Canal 9 la pel·lícula que va dirigir anys arrere,

El hombre de la nevera, per 28 milions de pessetes.

—Bon negoci.

—I tant. Quant a Bayona, va deixar de significar res quan va entrar Carrascosa. Es duïen fatal. El nou director, home total del president de la Generalitat, Eduardo Zaplana, de seguida va nomenar directius, va crear delegacions i coordinadors de delegacions que ningú no sap què fan. Bayona no va aprovar aquesta nova estructura, però Villaescusa sí, incloent-hi el nou càrrec de sots-director. I Carrascosa va imprimir el segell personal a la programació amb els nous espais,

"Carrascosa pot haver vingut perfectament a Canal 9 a aprendre l'ofici, a provar gent que puga utilitzar més tard en la seua televisió local, Valencia Te Ve. Ho sospitem des que començà l'espai 'Amunt València'."

pèssims tots: *De nou a la mar, d'Oriola a la fama, De festa en festa*, o el paradigma, *Amunt València*.

—*El comitè té cap posició pel que fa al tipus de programació?*

—Sí. La rebutja. La programació d'aquesta empresa té uns objectius clars i reglats que són, entre ells, promoure el valencià i l'única manera que coneixem de fer viu el valencià des de la televisió és que tota l'emissió siga en valencià. La programació és plena d'espais ultracomercials i en castellà, i quan s'ha introduït el valencià és en programes bilingües com *Megacine* o *De nou a la mar*.

—*Però si els programes són tan comercials, a què creu que és degut el fracàs d'audiència de C9?*

—Es que parlem de comercialitat en la pitjor acceptació de la paraula. És a dir, que són espais vulgars. Canal 9 és com una televisió privada, però pitjor feta, en té només la barroeria, no l'espectacularitat.

—*Pot influir el comitè d'empresa en la línia de programació de la casa o es circumscriu només a temes estrictament laborals?*

—Tractem d'intervenir en la línia com a usuaris de TVV i també com a treballadors, perquè veiem el perill que es puguen carregar l'empresa per una sèrie de gestions desastroses. Insistim en una doble necessitat, que, increïblement, encara als nostres dies hem d'esforçar-nos a deixar clara: és vital que existesca aquesta empresa com a ens públic i és necessari que milloren els continguts de l'empresa. Per llei parlamentària, tenim el dret a tenir un membre nostre dins del consell assessor del consell d'administració RTVV, òrgan que encara no s'ha creat. I així anem.

—*En una conversa anterior, vostè em va comentar que sempre havia vist amiguisme en aquesta casa.*

—Sempre. S'equivoca el qui pensa que és una exclusiva de la drete. El primer director general, Amadeu Fabregat, el va inaugurar. Ell va reduir a pols les il·lusions que podien tenir els treballadors, que volien una televisió radicalment distinta a la que es va fer. En principi hi havia un gran desig de no caure en els errors que havien comès altres televisions. Però Amadeu el va trencar, i els treballadors es dedicaren finalment a fer una televisió que agradara als nombrosos capitosts. Fabregat era déu i el que no entenia, no es feia. Va iniciar el que és ara TVV, i va fer els primers passos cap a la privatització de RTVV atorgant la gestió de Ràdio 9 a l'empresa privada Mediterrànea de Medios, on té a veure un ex-directiu de Canal 9, Arturo Blanch, que forma part de la televisió local de Carrasca que pròximament es posarà en funcionament, València Te Ve.

—*Amb Carrasca de director, tenen la sensació que estan en mans d'un holding periodístic privat?*

—Umm... en principi, no pense que des de Canal 9 li fem el cul gros a la seua dona, María Consuelo Reyna, directora de *Las Provincias*. Tenim la sospita que hi ha alguns comissaris polítics escampats per la secció d'informatius, però no que servim interessos estrictament privats. Això no vol dir que no considerem grotesca la censura de la informació sobre actes com la manifestació del Bloc de Progrés del 27 d'abril,

l'homenatge a Ovidi Montllor o l'acampada organitzada pel Bloc enfront de Canal 9. Aquests episodis són inexcusables, com és també una decepció que cap periodista de la casa baixara a aquesta acampada a contar el que passava, com en canvi sí que va fer Ràdio 9.

—*Es cert que TVV ha mentit en els seus índexs d'audiència?*

—No s'han llançat mentides estrictes, però s'han utilitzat paranys. És a dir, en un programa, es mesura la quota de pantalla (el *share*) traient la mitjana entre el

Vicent Melo, president del comitè d'empresa de RTVV. Afirma que els treballadors estan descontents amb el tipus de televisió que fa Canal 9.

Vicent Melo, al costat d'una pancarta que el membre del consell d'administració de RTVV per EU, Josep Maria Sánchez Tebar, va enarborar per criticar Julio Insa. El periodista va dir en el seu programa de ràdio en Onda Cero que els treballadors de la casa eren uns "maltrabajas" i que la diputada d'EU Glòria Marcos era una "fartona dels collons".

punt més alt d'audiència i el més baix. Doncs bé, sovint TVV, només diu la quota més alta d'audiència.

—Han pensat que Canal 9 podria ser un banc de proves per a Valencia Te Ve, empresa que també té part en Valencia de Cable, SA, l'empresa capitanejada per María Consuelo Reyna, que ha aconseguit la concessió per crear la televisió per cable valenciana?

—Sí. Aquesta sospita es va consolidar entre els treballadors, sobretot amb Amunt València, de Julio Insa, perquè sabem que hi havia un programa molt similar pensat per a Valencia Te Ve que també havia d'estar conduït per Insa, i vèiem que era un tipus de programa lúdico-esportiu (barrejava informació demagoga sobre futbol amb plans gairebé eròtics de les hostesses del programa) i molt groller que no tenia res a veure amb allò que s'havia fet fins aleshores en aquesta casa. Carrascosa pot haver-se plantejat perfectament venir a Canal 9 a aprendre l'ofici, a provar gent que pugui utilitzar en la seua televisió.

—Què opina d'un altre mal auguri? Els treballadors pensen que es pot arribar a la privatització?

—Ens ho plantejem, és clar. No crec que el dèficit tinga cap relació amb la possible venda de Canal 9; és probable que això li vaja bé al PP per a explicar una possible privatització a l'opinió pública, però si la pri-

vatitzen és perquè des d'un principi volien vendre-la. A més a més, Canal 9 hauria d'estar aliant-se amb televisions públiques per fer produccions que puguen omplir les hores extra d'emissió a què obligaran les televisions digitals i per cable, hauria d'estar preparant-se per a competir. I això ací ni es planteja.

—Però si el director forma part d'un consorci que controlarà la televisió per cable a València, no és normal que tinga interès de competir contra ell mateix.

—Ja, però el director no és el propietari de TVV, són els ciutadans.

—De moment, això no és tan clar.

—Per això temem la privatització, encara que no pensem que els programes tan absurds que fan ara perseguesquen una descapitalització de la casa per provocar un desastre. Els programes són fluixos perquè no saben fer-ne de millors. Probablement la llei d'àmbit estatal del tercer canal es canviarà si la Mesa del Congrés dels Diputats accepta una iniciativa de la Comunitat de Madrid per modificar-la. I sembla que CiU no la paràrà, tot i que Pujol descarta totalment la privatització de TV3. Però, per sort, en aquest tràngol, UV es juga desaparèixer com a partit, i defensarà a ultrança el dret públic autonòmic i la Llei de Creació de RTVV, que no es podrà transformar sense el suport d'UV.

—Per què defensarà la Llei de Creació de RTVV?

—Home, perquè si Canal 9 es ven a una empresa afí al PP—Antena 3, per exemple— UV eixirà poc a la pantalla. I tot l'excés d'informació d'UV que ara dóna Canal 9 pel "pacte del pollastre", s'acabaria, i el partit perdria la capacitat mediàtica que té. Això, unit a la seua delicada situació electoral, els arrasaria.

—Què farien vostès davant de la privatització?

—Actuar en conseqüència, pactar amb la Generalitat perquè es respectaren els llocs de treball... de qualsevol manera, el comitè dóna suport a totes les organitzacions i plataformes que exigeixen una televisió pública de qualitat. Això s'ha de fer ara, perquè quan arribe el moment de la venda, sospite que molts en TVV s'aplicaran el "campe qui puga".

Joan M. Oleaque

Borja Papa

Joan F. Mira

Amb **Borja Papa** Joan F. Mira ha creat una combinació de literatura i de "gran història" que segurament no té precedents en les lletres catalanes.

340 pp. 3.250 ptes.

Editorial 3i4
"Narratives 3i4", 51

Diccionari Valencià Escolar

Francesc Ferrer Pastor

El lector valencià trobarà en aquest **Diccionari Valencià Escolar** un resum lèxic pràctic per a ús escolar i literari normatiu i, també, allò que la societat valenciana necessita en el moment històric actual: l'obra d'un patriota no encapellat en cap discòrdia.

Denes 10 Editorial

L'ambició d'Aleix

Enric Valor

L'ambició d'Aleix, novel·la apareguda per primera vegada el 1960 amb bastants supressions i canvis obligats per la censura de l'època, fou la primera i ja magnífica mostra del món narratiu que Enric Valor ha anat construint al llarg dels anys.

Editorial Tàndem